

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

02 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 26 decembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2014, declarat de avocatul Scutelnic Valeriu, în numele inculpatului

***Șașco Oleg Pavel**, născut la 10 septembrie 1980, originar și locuitor al mun. Chișinău, str. Dimineții 71-B, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:*

1) la 25 iulie 2012, prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău, în baza art. 217 alin. (2), 217/2, 90 Cod penal, la 1 an și 1 lună închisoare, cu suspendarea condiționat a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani;

în instanța de fond:

în instanța de apel:

în instanța de recurs:

Termenul de examinare a cauzei

09 aprilie – 26 decembrie 2013,

18 februarie – 12 martie 2014,

03 iunie – 02 iulie 2014;

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 26 decembrie 2013, inculpatul Șașco Oleg a fost condamnat în baza art. 217/2 Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activitatea în domeniul farmaceutic pe un termen de 4 ani.

În temeiul art. 85 Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate conform sentinței judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 25 iulie 2012, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 2 închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activitate în domeniul farmaceutic pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că inculpatul Șașco Oleg, urmărind scopul producerii substanțelor narcotice și psihotrope, a păstrat pînă la momentul percheziției 14 februarie 2013, ora 09.30, la domiciliului său din str. Dimineții 71-B, mun. Chișinău, precursorul substanței narcotice și preparatelor psihotrope-efedrină, substanță stabilită prin raportul expertizei chimice nr.62 din 18 februarie 2013 ca fiind depistată în vase de masă plastică cu volumul de 350 ml, 2,0 ml, 3,0 ml.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat, că lucrurile menționate în rechizitoriu au fost găsite pe masă. El anterior a consumat droguri, dar sticlele puteau să rămînă de la Dubina R. În casă au fost găsite sticlele cu urme de substanță narcotică, dar nu și toate lucrurile de care este nevoie pentru a le prelucra.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral confirmată de următoarele probe.

Martorul Dubina S., care a declarat că cu Șașco Oleg sunt prieteni, cu o zi înainte de percheziție au făcut curățenie, dar nu au aruncat acea sticlă, rămînînd pe ziua următoare. Din toamnă pînă în primăvară la inculpat acasă nu a preparat substanțe narcotice. Ultima dată cînd a consumat la acesta acasă droguri a fost în toamna.

Martorul Bivol T., a declarat că concubinează cu inculpatul, ea a fost prezentă în cadrul percheziției, în cadrul căreia a fost găsită o sticlă goală și una pe jumătate cu o substanță, o seringă și un pahar. Ea, cînd a făcut curățenie, le-a scos de după dulap și le-a pus jos lîngă pachetul pentru gunoi.

Expertul Ilico A., a declarat că în cantitatea din urmele de precursori, din cele trei sticle din masă plastică se poate obține și utiliza într-un proces de preparare a substanțelor narcotice: metanfetamin, anfetamin și efedron.

Conform procesului-verbal de percheziție, la domiciliul inculpatului au fost depistate și ridicate două sticle de 0,5 l cu urme de substanțe cafenii, o sticlă de 0,5 l cu o substanță lichidă cafenie, o seringă de 20 ml cu ac și o cană de culoare albă cu o substanță cafenie cu un ac de seringă.

Potrivit raportului de expertiză nr. 62 din 18 februarie 2013, obiectele și substanțele care au fost ridicate, efedron (metcation), substanță preparată artizanal din efedrină, pseudoefedrină sau din preparate care conțin efedrină sau pseudoefedrină, în calități urme, sunt inclusă în lista precursorilor a substanțelor stupefiate (narcotice) și preparatelor psihotrope, aflate sub control pe teritoriul R. Moldova.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 217/2 Cod penal, ca păstrarea precursorilor în scopul producerii substanțelor narcotice și psihotrope a comis circulația ilegală a precursorilor în scopul producerii substanțelor narcotice și psihotrope.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul anterior a fost judecat pentru o infracțiune similară, este divorțat, are un copil minor la întreținere, are loc permanent de trai, se află la evidența medicului narcolog, nu este angajat în cîmpul muncii.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărîri, prin care să fie achitat, din motivul lipsei elementelor infracțiunii.

Apelantul a invocat că învinuirea este bazată pe presupuneri, declarațiile colaboratorilor de poliție sunt contradictorii.

Obiectele depistate în urma percheziției nu-i aparțin și nu au fost folosite de el, astfel.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2014, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată.

Starea de fapt și de drept corect a fost statuată de către instanța de fond, ea concordă și se bazează pe analiza materialului probator, iar motivele invocate de apelant au fost obiect de studiu la cercetarea judecătorească, care s-a petrecut sub toate aspectele, complet și obiectiv, prin prisma principiului contradictorialității și nemijlocirii, bazându-se pe procesul verbal de percheziție efectuat la domiciliul inculpatului, raportul de expertiză nr. 62 din 18 februarie 2013, declarațiile martorilor Dubina S. și Bivol T., cât și a expertului Ilico A.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, argumentele invocate de apelant sunt nefondate și lipsite de careva suport probatoriu de fapt. Or, reieșind din procesul-verbal de percheziție din 29.05.2012, la domiciliul inculpatului au fost depistate și ridicate mai multe obiecte ce pot fi folosite la prepararea substanțelor narcotice

Martorul Bîrcă E., a declarat că a efectuat percheziția fiind depistate sticle din masă plastică cu substanță cafenie, seringi, 3 sau 4 căni cu substanță cafenie, toate acest obiecte au fost ridicate, împachetate, sigilate și expediate la expertiză, percheziția a fost efectuată în toată casa și lucrurile găsite au fost depistate în diferite locuri bucătărie și în cameră.

Însăși inculpatul, în cadrul expertizei a recunoscut că obiectele depistate îi aparțin lui.

În raport cu criteriile de individualizare a pedepsei prevăzute la art.75 Cod penal și circumstanțele cauzei, instanța de fond corect a individualizat pedeapsa aplicată inculpatului, aceasta fiind una echitabilă.

5. Avocatul Scutelnic Valeriu a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor nominalizate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, din lipsa în acțiunilor inculpatului a elementelor infracțiunii incriminate.

Recurentul a indicat că:

a) cumulul de probe prezentate nu dovedesc vinovăția inculpatului, decizia instanței de apel se bazează pe declarațiile martorilor, precum și a probelor materiale interpretate totalmente eronat. Urmează a fi apreciate critic declarațiile colaboratorilor de poliție Vacaru L. și Trofanov A., care sunt persoane cointeresate de depistarea unor astfel de infracțiuni;

b) procesul penal a fost pornit, apoi continuat cu încălcări de legislație, contrar principiului legalității procesului penal, prevederilor art. 274 alin. (2) CPP. Percheziția efectuată pe un alt proces penal de furt, nu are atribuții la inculpat. În realitate percheziția a fost efectuată pe adresa str. Dimineții 71 B, la care inculpatul nu are nici-o atribuție, conform înscrisurilor OCT. Prin percheziția efectuată la data de 14.02.2013, căutându-se un televizor și cercei de aur, organul de urmărire penală ridică două sticle de 0,5 l, cu urme de substanță cafenie, o sticlă de masă plastică de 0,5 l cu o substanță lichidă cafenie, o seringă de 20 ml cu ac, o cană de culoare albă cu o substanță cafenie cu un ac de seringă, pe care nu le-a sigilat, potrivit prevederilor art. 131 alin. (5) CPP. Raportul de expertiză, întocmit în limba rusă, nu întrunește condițiile art. 16 CPP. Despre efectuarea unei expertize chimice inculpatului nu i-a fost comunicat, fiind

ignorat art. 145 alin. (1) CPP, în raportul de expertiză nu a fost studiată întrebarea dacă din substanțele depistate și anume din cantitățile acestea, puteau fi preparate sau produse careva substanțe narcotice, psihotrope sau analoage. Prin obiectele și substanțele depistate și cantitatea lor nu este posibil de a porni o activitate în vederea producerii substanțelor narcotice, psihotrope sau a analoagelor lor. Organul de urmărire penală nu a efectuat examinarea stării de ebrietate narcotică a persoanelor participante la percheziție, inclusiv a inculpatului. Cantitatea de precursori depistată nu-i permitea inculpatului să realizeze scopul de a produce droguri, dacă inculpatul a recunoscut în cadrul expertizei că obiectele depistate îi aparțin, nu a fost indicat actul procedural ce confirmă acest lucru. Urmău să fie bănuți și alte persoane care se aflau la momentul percheziției pe adresa respectivă.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 9) și 12) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, fapta nu întrunește elementele infracțiunii, inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală, faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept pe următoarele temeiuri prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 9) și 12) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală și faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită (*pct. 5 din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete, invocate în apel, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, în raport cu circumstanțele invocate în descriptivul deciziei contestate, inclusiv cele indicate în pct. 4 din prezenta decizie, și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală și care ar fi încadrarea juridică corectă a faptei săvîrșite, omițîndu-se totalmente motivarea ilegalității hotărîrilor contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori de drept în aspectul vizat (*pct. 5 din decizie*).

Rezultă, că recursul de pe rol nu întrunește condițiile legale de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar justifica acest recurs.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În al doilea rînd, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept

comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și cu referire la argumentele invocate în recursul ordinar și reproduse la pct. **5** lit. **a)** din prezenta decizie, în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concret definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei instanțelor de fond și de apel, inclusiv cele reproduse în pct. **2 și 4** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că ambele instanțe au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, cum ar fi procesul verbal de percheziție efectuat la domiciliul inculpatului, raportul de expertiză nr. 62 din 18 februarie 2013, declarațiile martorilor Dubina S. și Bivol T., a expertului Ilico A., fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol.

La stabilirea pedepsei, instanțele au ținut cont de prevederile art. 61 și 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului

Deci, pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată și aplicată în limitele prevederilor legale (*pct. 2 - 5 din decizie*).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. **5** lit. **a)** din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decît cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Pe lîngă aceasta, potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele specificate în recursul ordinar și reproduse la pct. **5** lit. **b)** din prezenta decizie, nu au fost invocate și în apel (*pct. 3, 4, 5 din decizie*).

Rezultă că recursul ordinar în partea vizată la fel nu are suport legal.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii, că recursul ordinar este și unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) și 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Scutelnic Valeriu împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 26 decembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2014, în privința inculpatului Șașco Oleg Pavel, deoarece nu îndeplinește cerințele legale și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 28 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan